

jest siedzibą sądu grodzkiego, określenie powyższe uzupełnia się dodatkiem „z siedzibą w”. Dla ułatwienia użycia nazwy w nagłówkach pism i t. p. można używać stempli, których tekst i formę zatwierdza prezes sądu okręgowego. Imię i nazwisko komornika umieszcza się tylko w podpisach.

§ 6. Pieczęć urzędowa komornika o średnicy 36 mm. do tuszu, a 30 mm. do laku, z wyobrażeniem orła państwowego, winna odpowiadać przepisom rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) i z dnia 20 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 593). Napis na tych pieczęciach będzie następujący „Komornik sądu grodzkiego w” z dodaniem numeru rozpoznawczego pieczęci, bieżącego dla poszczególnych komorników w okręgu danego sądu okręgowego. Wykaz pieczęci według numerów rozpoznawczych prowadzi prezes sądu okręgowego.

W razie zmiany siedziby lub ustąpienia ze stanowiska, komornik zwraca pieczęć do rąk naczelnika sądu grodzkiego, lub przekazuje ją następcy za potwierdzeniem odbioru. W nowej siedzibie komornik otrzymuje pieczęć od poprzednika w urzędzie, lub za pośrednictwem naczelnika sądu grodzkiego.

Nowe pieczęcie można zamawiać tylko w menicy państwowej za pośrednictwem prezesa sądu apelacyjnego w drodze służbowej z podaniem powodów, dla których nowa pieczęć jest potrzebna i ewentualnie za zwrotem dotychczas używanej.

Koszta wykonania pieczęci ponoszą komornicy.

§ 7. Dotychczasowa odznaka komornika pozostaje nadal ze zmianą napisu na „Komornik sądu grodzkiego”.

§ 8. Nazewnątrz domu, w którym urzęduje komornik, winna się znajdować tablica z herbem Państwa i napisem u góry: „Komornik sądu grodzkiego w rewir” lub „Komornik sądu grodzkiego w do spraw”. Kształt, rozmiary i wygląd tablic określają osobne przepisy.

§ 9. Na drzwiach wejściowych do biura komornika umieścić należy tablicę z wymienieniem jego urzędu, nazwiska i godzin przyjęć.

§ 10. Wyjeżdżając w sprawach urzędowych, komornik pozostawia w swoim biurze zawiadomienie, dokąd się udał i kiedy zamierza powrócić.

W razie urlopu lub przerwy w urzędowaniu z innej przyczyny, komornik na drzwiach wywiesza zawiadomienie o miejscu urzędowania zastępcy.

II. Komornicy w okręgach sądów apelacyjnych w Katowicach, Krakowie, Lwowie, Poznaniu i Toruniu.

§ 11. W okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach, komornicy sądowi stają się komornikami są-

dów grodzkich, pozatem przepisy o komornikach nie ulegają zmianom.

§ 12. W okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie sekretarz lub urzędnik kancelaryjny, któremu poruczono kierownictwo biura komornika, używa w zakresie tych czynności kierowniczych lub wykonania egzekucji przy swoim tytule urzędowym dodatku p. (pełniący) o. (obowiązki) komornika. Pozatem inni sekretarze i urzędnicy (pomocnicy) kancelaryjni, spełniając poszczególne czynności wykonania egzekucji, dodają w aktach spisanych w tym zakresie do swego tytułu urzędowego określenie „jako komornik”. Egzekutorzy sądowi i woźni tego określenia nie używają.

III. Przepisy końcowe.

§ 13. Oddzielne rozporządzenie unormuje na zasadzie art. 264 §§ 1 i 2 oraz art. 265 § 3 prawa o ustroju sądów powszechnych przedmioty w tych artykułach wymienione.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1929 r., z wyjątkiem przepisu § 12, który zyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

943.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 24 grudnia 1928 r.

o tłumaczach przysięgłych.

Na podstawie art. 268 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Tłumaczem przysięgłym może być ten, kto posiada obywatelstwo polskie, korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich, jest nieskazitelnego charakteru i wykaże znajomość języków, dla których ma być mianowany tłumaczem.

Osoby, pozostające w państwowej służbie cywilnej lub wojskowej, mogą być ustanawiane tłumaczami przysięgłymi tylko za zezwoleniem swej władzy przełożonej.

§ 2. Minister Sprawiedliwości ustanawia tłumaczy przysięgłych oraz wyznacza im siedzibę. Ustanowienie tłumacza następuje na podstawie podań złożonych wskutek obwieszczeń zarządzonej przez Ministra Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości w oddzielnym dodatku „Ruch Służbowy”.

§ 3. Tłumacz przysięgły przystępuje do pełnienia swych czynności po złożeniu wobec prezesa

sądu okręgowego, w którego okręgu ma swą siedzibę, przysięgi według następującej roty:

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu i Wszechwiedzącemu, że powierzone mi obowiązki tłumacza spełniać będę z całą sumiennością. Tak mi, Panie Boże, dopomóż”.

Osoby, wyznające religię chrześcijańską, przysięgają przed krzyżem; osoby, wyznające religię mojżeszową, trzymają prawą rękę na torze — 2 ks. Mojżesza 20 rozdz. 7 wiersz. Dla innych osób formę zapewnienia, że obowiązki tłumacza spełniać będą sumiennie, określi odpowiednio rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości.

Prezes sądu okręgowego zaświadcza złożenie przysięgi na dekrete ustanawiającym tłumacza przysięgłego.

§ 4. W razie wezwania do sądu w charakterze tłumacza, tłumacz przysięgły nie składa przysięgi, o ile ustawy postępowania sądowego nie stanowią inaczej.

§ 5. Tłumacze przysięgli przy wykonywaniu swych obowiązków podlegają nadzorowi służbowemu prezesa sądu okręgowego, w którego okręgu mają swą siedzibę.

§ 6. O każdej zmianie adresu swego biura w obrębie wyznaczonej mu siedziby tłumacz przysięgły winien zawiadamiać Ministerstwo Sprawiedliwości za pośrednictwem prezesa sądu okręgowego, którego nadzorowi podlega.

§ 7. Tłumacze przysięgli przy wydawaniu aktów i zaświadczeń używają pieczęci urzędowej.

Pieczęć urzędowa tłumacza o średnicy 36 mm. do tuszu, a 30 mm. do laku, z wyobrażeniem orła państwowego, winna odpowiadać przepisom rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) i z dnia 20 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593). Napis na tych pieczęciach będzie następujący: „Tłum. przys. (imię i nazwisko) w (siedziba)”.

Wykaz pieczęci prowadzi dla tłumaczy swego okręgu prezes sądu okręgowego.

Nowe pieczęcie można zamawiać tylko w mienicy państwowej przez Ministerstwo Sprawiedliwości za pośrednictwem prezesa sądu okręgowego, któremu tłumacz podlega, przyczem należy podać powody, dla których nowa pieczęć jest potrzebna, i zwrócić dotychczas używaną.

Koszta wykonania pieczęci ponoszą tłumacze.

§ 8. Wzór podpisu każdego tłumacza przysięgłego winien być zakomunikowany prezesowi sądu okręgowego, którego nadzorowi tłumacz podlega.

§ 9. Tłumacze przysięgli pobierają za swe czynności urzędowe wynagrodzenie na podstawie taksy ustanowionej przez Ministra Sprawiedliwości.

§ 10. Tłumacz przysięgły winien prowadzić repertorium wszystkich przez niego sporządzonych lub sprawdzonych tłumaczeń oraz odpisów. Repertorium winno być podpisane przez prezesa sądu

okręgowego, którego nadzorowi tłumacz podlega, po dokonaniu przez sekretarza tego sądu przesznarowaniu, oparowaniu i przypieczętowaniu.

Wzór repertorium załącza się.

§ 11. Na wszystkich aktach i zaświadczeniach, które wydaje tłumacz przysięgły, winna być wyciśnięta jego pieczęć i wymieniony numer pozycji, pod którą akt lub zaświadczenie zapisano w repertorium, oraz podana wysokość pobranego wynagrodzenia; nadto na przekładach winno być zamieszczone zaświadczenie, czy tłumaczenia dokonano z oryginału, czy też z przekładu lub z odpisu, a w ostatnim wypadku, czy odpis jest uwierzytelniony i w jaki sposób.

Przy podpisie swym winien tłumacz zaznaczyć, dla jakich języków ustanowiony jest tłumaczem.

§ 12. Minister Sprawiedliwości zwalnia tłumacza przysięgłego z zajmowanego stanowiska:

- a) na wniosek władzy nadzorczej,
- b) na prośbę tłumacza.

Władze sądowe i prokuratorskie winny o spsstrzeżeniach, uzasadniających zwolnienie tłumacza przysięgłego, zawiadamiać właściwego prezesa sądu okręgowego, który po sprawdzeniu otrzymanych informacji, przesyła odnośne akta Ministerstwu Sprawiedliwości wraz ze swym wnioskiem.

O śmierci tłumacza przysięgłego właściwy prezes sądu okręgowego zawiadamia Ministerstwo Sprawiedliwości.

§ 13. Po zwolnieniu ze stanowiska winien tłumacz przysięgły pieczęć swą i repertorium wydać prezesowi sądu okręgowego, którego nadzorowi podlega. W razie śmierci tłumacza przysięgłego obowiązek ten ciąży na jego spadkobiercach.

§ 14. O każdym ustanowieniu lub zwolnieniu tłumacza przysięgłego, o zmianie jego siedziby lub adresu biura oraz o jego śmierci obwieszcza się w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości w oddzielnym dodatku „Ruch Służbowy”.

Ogólna lista tłumaczy przysięgłych będzie ogłaszana każdego roku w miesiącu styczniu w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości w oddzielnym dodatku „Ruch Służbowy” według stanu z dnia 1 stycznia danego roku.

§ 15. Do tłumaczy przysięgłych nie mają zastosowania przepisy o państwowej służbie cywilnej.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania do tłumaczy powoływanych w celu porozumiewania się z głuchymi lub niemymi, składającymi swe oświadczenie zapomocą znaków.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1929 r.

Równocześnie tracą moc wszelkie przepisy w przedmiocie tym wydane. Jednakże tłumacze przysięgli ustanowieni na podstawie dotychczasowych przepisów pełnią dalej swe czynności aż do odwołania, najpóźniej do 31 grudnia 1929 r.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Załącznik do § 10 rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. (poz. 943).

Nr. porządkowy	Data	Nazwa urzędu, który dokument nadesłał albo imię i nazwisko oraz adres osoby, która dokument złożyła	Opisane dokumentu		W jakim języku dokument jest sporządzony	Na jaki język dokonano przekładu	Liczba stron przekładu	Pobrane wynagrodzenie		Data wydania dokumentu	Pokwitowanie odbiorcy	U w a g i
			kto wystawił dokument	data, numer i przedmiot dokumentu				zł.	gr.			

944.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 24 grudnia 1928 r.

o taksie dla tłumaczy przysięgłych.

Na podstawie art. 268 prawa o ustroju sądów powszechnych z dnia 6 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 93) zarządzam co następuje:

§ 1. Za tłumaczenia wszelkiego rodzaju pism, sporządzane na żądanie władz i urzędów, tłumacze przysięgli pobierają wynagrodzenie poniżej wyszczególnione, a mianowicie za każdą stronicę przekładu:

a) z języka białoruskiego, czeskiego, francuskiego, litewskiego, niemieckiego, rosyjskiego, ruskiego (rusińskiego), słowackiego lub żydowskiego (żargon) na język polski	3 zł.
b) z innego języka europejskiego lub łacińskiego na język polski	5 "
c) z języka pozaeuropejskiego na język polski	10 "
d) z języka polskiego na język białoruski, czeski, francuski, litewski, niemiecki, rosyjski, ruski (rusiński), słowacki lub żydowski (żargon)	5 "
e) z języka polskiego na inny język europejski lub łaciński	10 "
f) z języka polskiego na inny język pozaeuropejski	20 "

§ 2. Za sporządzanie i zaświadczenie zgodności kopii tłumaczenia albo kopii pisma sporządzonego w obcym języku, na żądanie władz i urzędów, tłumacze przysięgli pobierają, jeżeli kopję sporządzono w języku:

a) polskim	50 gr.
b) białoruskim, czeskim, francuskim, litewskim, niemieckim, rosyjskim, ruskim (rusińskim), słowackim lub żydowskim (żargon)	1 zł.
c) innym europejskim lub łacińskim	2 "
d) pozaeuropejskim	4 "

§ 3. Za sprawdzanie dostarczonego przez władzę lub urząd tłumaczenia i zaświadczenie jego zgodności z oryginałem tłumacze przysięgli pobierają wynagrodzenie w wysokości połowy ustanowionych w § 1 stawek zależnie od języka, z którego lub na który tłumaczenie jest dokonane.

§ 4. Przy obliczaniu wynagrodzenia w myśl §§ 1 — 3 niniejszego rozporządzenia uważa się za stronicę 30 wierszy, a za wiersz 45 liter pisma.

Stronicę rozpoczętą liczy się za całą, jeżeli obejmuje więcej niż 15 wierszy, w przeciwnym razie za połowę.

§ 5. Za sporządzanie tłumaczenia, za sporządzanie i zaświadczenie zgodności kopii tłumaczenia oraz za sporządzanie i zaświadczenie zgodności dostarczonego tłumaczenia, na żądanie osób prywatnych, tłumacze przysięgli pobierają wynagrodzenie w wysokości podwójnej stawek ustanowionych w §§ 1 do 4.

§ 6. Za przekład podpisu tłumacze przysięgli pobierają 2 zł.

§ 7. Za udział w czynności urzędowej sądu albo innej władzy lub urzędu tłumacze przysięgli pobierają wynagrodzenie w wysokości 10 zł. za pierwszą godzinę, a po 5 zł. za każdą godzinę następną. Ponadto jeżeli czynność urzędowa odbywa się poza siedzibą tłumacza przysięgłego, należą mu się diety i zwrot kosztów przejazdu tak, jak biegłym sądowym.

W razie nieprzesłuchania wezwanego tłumacza należy mu się odpowiednie wynagrodzenie za stracony czas i zarobek.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1929 r. Równocześnie tracą moc wszelkie przepisy w przedmiocie tym wydane.

§ 9. Z dniem wejścia w życie kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) niniejsze rozporządzenie będzie obowiązywało także jako wykonawcze na zasadzie art. 573 lit. d) k. p. k.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*